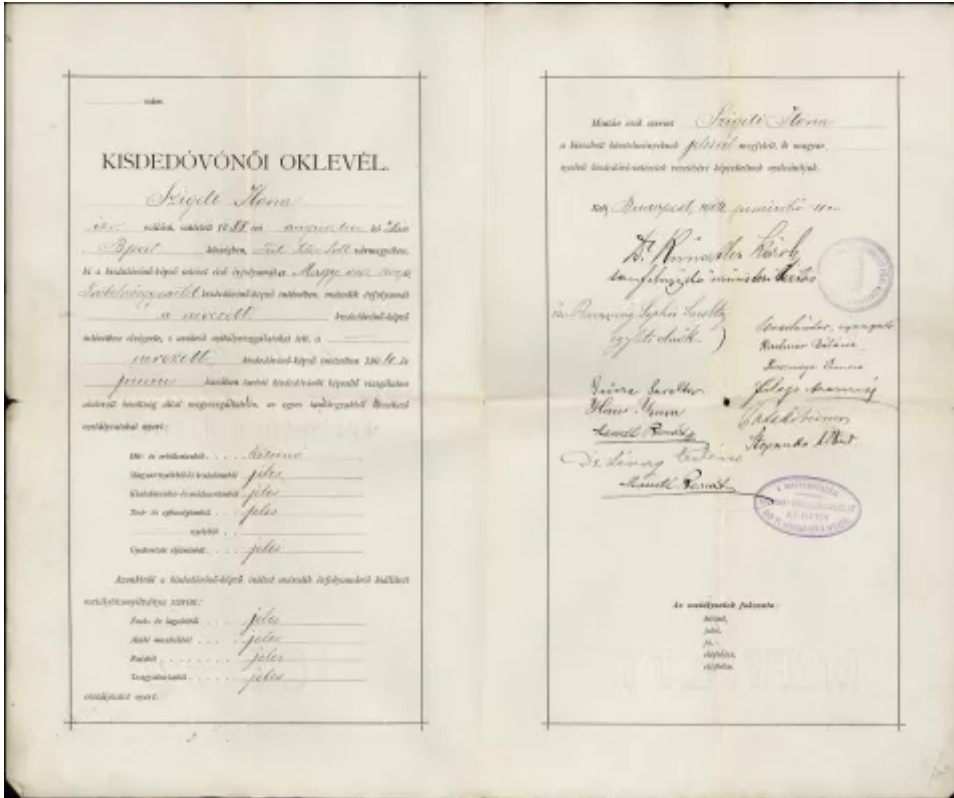

Szigeti Ilona Kisdedővónői Oklevele

Ez nagymamám [Hoffmann Lászlóné, szül. Szigeti Ilona] kisdedővónői képesítő oklevele 1904-ből. Kiadta "A Magyarországi Központi Fröbel-nőegylet áll. segély. Óvónőképző-intézete".

A szegedi óvodát, ahol a háború előtt a nagymama dolgozott, a hitközség tartotta fenn. Egy terem volt csak, kétévestől hatévesig egy csoportban voltak a gyerekek, és nagymama volt az egy darab óvónő. Nem is tudom, volt-e segítsége. Nagyon modern óvoda volt, és nagymama is nagyon modern foglalkozásokat tartott.

Deportáláskor óriási szerencse ért bennünket, egy fantasztikus csoda volt, hogy együtt maradhattunk apámmal, anyámmal és anyám szüleivel. Egy téglagyárba kerültünk. Az igazgató vagy művezető, nem tudom, ki, kérdezte, hogy van-e pedagógus a csoportban. És akkor ott volt a nagymamám. A téglagyárban nagy kemencék voltak, a tetejükön műhelyekkel, amik nagyon jól fűtött helyiségek voltak. Kijelöltek a nagymamának egy helyiséget a kemencék tetején, biztosítottak ülőhelyeket, padokat, táblát, és azt hiszem, német tankönyvet. És nagymama a maga zsenialitásában a különböző korú és nyelvű gyerekeket -- ukrán gyerekek is voltak ott -- foglalkoztatta. Tornáztunk, számoltunk, nem tudom már, mi mindent csináltunk, de mindig csináltunk valamit. A gyár vezetői korlátlanul rendelkezésünkre bocsátottak rontott téglákat, tehát lehetett agyagozni, aztán jártuk az udvart, ahol bogáncsokat találtunk, és nagymama a bogáncsszemekből mindenféle játékokat gyártatott velünk. Minden eszközt fölhasznált, hogy lekösse a gyerekeket. A háború után nagymama a zsidó iskolába ment tanítani. Neki volt egy speciális olvasás-írás tanítási módszere, amit valamiért nem tudott elismertetni. Nagyon népszerű pedagógus volt egyébként, olyan, akit Pesten ötven év múlva is megállítottak a Körúton a volt tanítványai. Nagyon-nagyon szerették.